

Bastuspöket

Efter skolan gick vi på fritids som låg i samma byggnad som skolan.

Först fruktstund.

Först sagostund.

Först mellis.

Först en evighet. . . en evighet.

Sen kanske vi fick spela killerball i gymnasalen. När vi hade så roligt, varför fick vi då inte vara i gymnasalen oftare?

Jag har aldrig varit barnet som blev hämtat sist från fritids men eftersom vi lever relativt nära polcirkeln så hann det ändå bli mörkt innan jag hämtades av mamma och pappa. Om ett barn inte skulle ha fantasi så skulle det garanterat få det av mörkret. För i mörkret kan allt finnas! Kanske ett bastuspöke? Jo då, nog fanns det ett bastuspöke. I skolans mörka källare bodde det, längst bort i den ringlande korridoren, för där fanns bastun. Den bara stod där, ungefär som ett fornminne.

En gång när evigheten pågick och vi inte spelade killerball i gymnasalen lyckades vi lura evigheten. Vi gick och letade efter bastuspöket istället för att vänta på att den skulle ta slut.

Bara att ta sig ner i källaren blev ett äventyr för det var nämligen strängt förbjudet att gå dit. Fritidsfröknarna måste ha haft sin praktik hos en väktare på Kumla. Deras ögon var av samma vävnad som en höks och vi fick endast vistas i korridoren med de gröna branddörrarna. I en enad trupp på fem ungar lyckades vi ändå ta oss ner för trappan som ledde till källaren. När vi med ett ivrigt men ack så smygande skutt lämnade det sista trappsteget tog mörkrets djungel vid och vi radade upp oss på ett led. Ingen ville gå först, vad som helst kunde ju finnas runt nästa krök! Någon försökte ändå vara modig och ställde sig längst fram i ledet men ångrade sig snart och backade. Snart liknade ledet inte något led längre utan en darrande liten klump. Darrande sjuåringar i sakta förflyttning i riktning mot ett spöke, i en bastu, i en källare, på en skola. Plötsligt hördes en smäll i mörkret och det måste ha varit bastuspöket eftersom vaktmästaren inte hade sin

verkstad i källaren längre. Vi tvärvände och sprang för livet tillbaka hela vägen genom den mörka källaren, uppför trappan till de trygga hökarna... jag menar fröknarna! Lite synd var det förstås om den tjocka pojken som inte hann med oss andra och fick springa den sista biten alldeles ensam. Kanske med bastuspöket hack i häl sa han men visste inte säkert för han hade inte vågat vända sig om.

Vår fritidsfröken måste ha varit lite mörkrädd ändå för en höst-ruskig eftermiddag bad hon oss barn att följa med ner till källaren. Fröken började gå i riktning mot bastun! Vi drabbades ännu en gång av parkinson. Fröken öppnade bastudörren! Där satt självaste bastuspöket och bastade! Bastuspöket måste vara det enda spöket som baster i gummi-handskar. Och bastuspöket måste vara det enda spöket som har en låda päronsplis gömd under värmeaggregatet. På lådan stod det: TILL ALLA BARN
Jag undrar vad fröken hade gjort med bastuspöket.

Men så är det kanske, vissa fröknar tämjer barn, andra tämjer spöken.

Sara Halvarsson